

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

היפהיה, אשתו של הרוזן, נשברה והחלה חוששת לחייה. היא פנתה לירידתה הטובה, מיטסי, אשתו של ראש ממשלת האי השכר, כדי שתדבר עם בעלה, שזה ישכנע את דיבלייה לנטוש את האיטי.

סיגה נירב למשימה זאת את שר הביטוח הלאומי שלו, נוויל גלימור, וזה טס פעמים אחדות להאיטי, שוחח עם בייבידוק ושיכנע אותו לבקש מטוס אמריקאי ולברוח.

הלקח הישראלי לרעתי הוא שכראי לרעת מתי אפשר להפעיל את הביטוח הלאומי. במקרה של ביצוע הרוטציה, למשל.

אברהם לב, חיפה

לא רק עיתונאים חושבים, גם גרפיקאים. בהיותי רכות סניף תל-אביב של התנועה לדור-קיום ונגד גזענות הציע ר"ר אבישי ארליך סמל לתנועה: יד חונקת נחש, עם כתובת "לא לגזענות" (מסמלי מילחמת-העולם). סמוך לכך נתבקשתי על-ידי ראש התנועה, רוב ירמיה, להיות רכות ארצית של התנועה. ככזאת פניתי אל הגרפיקאי אהוד אבישי, כדי שיעצב לנו סמל. אהוד הציע את עבודתו כתרומה, ואולם ביקש, וקיבל, יד חופשית בעיצוב הסמל (על נחשים אני לא מסתכל), אמר על ההצעה עם הנחש.

אהוד אדם עסוק, וכדי לקדם העניין ביקרתיו מיספר פעמים. בפעמים אלה, לנגד עיניי, שירבט סקיצות, עשה נסיונות וצייר ודיבר: מה אנחנו מחפשים? סמל פשוט מאוד, ברור מאוד, ברור לכל, גם לילד הקטן, סמל המבטא "לא", "ביטול", "מחיקה". באומרו "מחיקה", צייר את ה"א". הוא עוד עבד עליו לא מעט עד שהשיג את

איזהו עשיר?

עוד מאימרותיו של טוסבראהינדי (העולם הזה 12.2.86 ואילך).

ח'כים דראושה וותד בהפגנה נגד ועידת "כך" (ירושלים, 1986) מה אנחנו מחפשים!

אבנרי ואמיל תומא לפני הפגנה נגד המימשל הצבאי (ירושלים, 1961) סמל המבטא מחיקה!

שלא יחשוב הקורא ארליך שהוא היחיד השומר את כרכי העולם הזה למשמרת. גם אני עושה כך. גם אני נתקף בהתקפי נוסטלגיה. גם אני מרדף ככרכים הישנים וגם אני נהניתי כאשר אוכר שמו של טוסבראהינדי, שדרך אגב, באותו חורף '61, עוד אמר כמה וכמה דברים, כמו:

- אל תסתכל בוקנקו, אלא כמה שיש בו.
- איזהו עשיר? השמח בחלקת וולתו!
- רחמים לוי, רמת-גן

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפטייות או טכניות.

הצורה שרצה. התלבטנו אם ארום או שחור. סוכס על x שחור. הכתם הצהוב הוצע גם מן הסיבה שצהוב מזוהה עם כהנא, וגם מן הסיבות שעלו בדעתו של אורי אבנרי, בזמן אחר.

דינה בלכמן, תל-אביב

תעסוקה למשה קצב

מאחורי הקלעים של בריחת בייבי דוק מהאיטי (העולם הזה 5.2.86).

אחת העובדות המעניינות בפרשת בייבידוק, רוזן האיטי, שלא פורסמה בעיתונות הישראלית, היא מעורבותו של ארוארד סיגה, ראשי-ממשלת ג'מייקה השכנה, כאירגון בריחתו של ו'ן-קלוד דיבלייה מהאיטי. זה התחיל בכך שמישל דיבלייה, המולאטי

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03/232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: רוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ רכות מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך ביותב: גיורא נוימן ♦ צלם המערכת: ציון צפריר ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרני ♦ המו"ל: העולם הזה בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" ♦ הפצה: גר"

קיא יני

לחשבו-נבק פרטי של צ'ארלס קלור בבנק לאומי לישראל סניף לבידיונגוף. המילה הקובעת היא: "התברר".

אך התברר? זה לא נאמר, משום-מה. בחדשה המרעושה של חדשות.

ובכן, זה התברר לפני ארבעה חודשים. והיכן זה התברר? זה התברר בהעולם הזה מיום 16.10.85. בעמוד 8. בכתבת-סקופ של יאיר קוטלר, אשר לה הוקדש גם השער. בכתבה נחשף לא רק הלכו של צ'ארלס קלור בעניין, אלא גם

מזובה מוריץ 16 שיחות-טלפון

מיספר-החשבון שבו הונכס הכסף. זה אכן היה גילוי מרעיש — סקופ אמיתי. חבל שגם יגאל לביב, שהתפרסם בשעתו כבי-עלי-סקופים, מצטרף ללהקה הגדולה של סקופ-פרים, הקונים את הסקופים שלהם במחיר 1.85 ש"ח בקיוסק הקרוב לביתם.

פזו, טלפון ואש"ל

איתה השיטה משמשת גם את העיתון הארץ.

השבוע פרסם ידיעה סנסציונית, במיסגרת מיוחדת, בראש העמוד: "ח"כ בדמאיר מקבל רכב מעריית תל-אביב." הידיעה היתה כלי-כך חשובה בעיני העיתון, עד כי ציין אותה גם ברשימת הכתבות היומית בעמוד הראשון.

בידיעה מדובר על רכב פזו 504. שנת ייצור 1983. ועוד פרטים יפים ומאלפים. זה יכול היה להיות סקופ אמיתי, אלמלא הוא הופיע שלושה חודשים לפני כן בהעולם הזה (20.11.85). בעמוד 8. בכתבת-חשיפה של יאיר קוטלר, הכותרת: פזו, טלפון ואש"ל. אותה מכונית הוזכרה גם שבוע לפני כן, בכתבה קודמת באותה סדרה. תחת הכותרת: "פרשת המכונית המפוארת והנהג הצמוד".

מי שרוצה לקרוא את הסקופים האלה שלושה חודשים לפני שהם מתפרסמים בעיתונים אחרים, מוטב שירכוש בעצמו את גיליון העולם הזה. כך שלא יצטרך לסמוך על כך שמישהו אחר יעתיק את הדברים בכוח העת.

מ.א.ב.א.

אחת הטענות השגורות ביותר בפיהם של אייבי העיתונות היא זו: "כאשר עוצרים מישהו בחשך כלשהו, מקדישים לזה העיתונים כותרות סנסציוניות ורועשות. אך כאשר החשוד הזה מזוכה במישפט, או כאשר משחררים אותו בלי מישפט, אין העיתונים מזכירים את זה בכלל, או רק כמה שורות בפניה נידחת בעיתון, בטענה שזה לא מעניין".

נזכרתי בטענה זו, כאשר ווכה בשבוע שעבר הוג מוריץ, מחברת-הברוקרים מוריץ את טוכלר. ביקשתי את ענת סרגוסטי להתקשר עם הגברת יעל מוריץ ולהציע לה ריאיון גדול, שבו תוכל לטעון את כל טענותיה לגבי הטיפול בפרשה, ונפרסם אותן כרוזן וכלשונו. ככל שטח שידרש.

הגברת ביקשה שהות לחשוב, ביקשה שהות להתייעץ, וכי וכו'. במשך היממה התקשרה המערכת שלנו עימה 16 פעמים. לבסוף סרבה. זכותו המלאה של כל אדם היא להחליט אם להתראיין או לא, ורצונו הוא כבודו, אולם אי-אפשר לטעון שכל-החתיקשות מעלימים את זכויו החשודים, ובה בשעה לטרב להתראיין בהם.

היה זה חשבון HSD 15071 בבנק לאומי בתל-אביב, של המולטי-מיליונר היהודי-הבריטי צ'רלס קלור, אשר מת ביולי 1979, ששימש ב-1976 כצינור סודי להורמת רבע מיליון דולר של כספו בנקד-הפועלים, על-פי פקודתו של יעקב לוינסון, אל יעד שטרם

העולם הזה 16.10.85, סקופ

התברר כי סכום של 250 אלף דולר הועבר לחשבון בנק פרטי של צ'ארלס קלור בבנק לאומי לישראל סניף לב היוני-גוף. הכספים נועדו לרכישות

חדשות 20.2.86, עוד סקופ

אני מזכיר פרט זה מפני שאינו חריג. זה קורה לעיתים קרובות. לכן הטענה היא — המועלית בכל ויכוח על העיתונות — היא חסרת-תועלת.

סקופ ב-1.85 ש"ח

כאשר עבד יגאל לביב בשבועון זה הת מרמר ורדיקבע כי עיתונים אחרים גונבים את הסקופים שלו, שהתפרסמו אצלנו, מבלי לציין את המקור. לכן זה מזוה במקצת ההיווכה שיגאל לביב נוקט עתה אותה השיטה עצמה. השבוע פרסם לביב סקופ בעיתון חדשות: "פרשת לוינסון" — לאן הועברו 600 אלף דולר, ובאמת, לאן? מגלה לביב לקוראיו המשתאים: "התברר כי סכום של 250 אלף דולר הועבר